

1

Het was zaterdagmiddag en Sam zat zich enorm te vervelen. Buiten was het slecht weer en eigenlijk wilde hij een nieuwe stuntvlog opnemen. Maar in huis waren de mogelijkheden beperkt. Ook had hij zowat alle binnenopties al een keer gedaan. Vorige week nog was hij zittend op zijn matras de trap af gegleden.

Een paar weken daarvoor had hij vanaf de wasmachine een bommetje gemaakt in de badkuip, die hij had gevuld met een dikke laag koude blubber uit de sloot.

Weer een paar weken daarvoor had hij zes geiten en veertien schapen uit de wei gehaald en losgelaten in de woonkamer, waarna hij verstopt achter een gordijn had gewacht tot zijn ouders thuis waren gekomen van hun wekelijkse kaartavondje.

De vlog met de geiten en de schapen was tot nu toe het best bekeken. En dat was maar goed ook, want Sam

had er twee dagen huisarrest voor gekregen.

Hij keek maar weer eens naar buiten. Hoog in de lucht tussen de regenwolken vloog een buizerd. En voor het raam verscheen ineens het gezicht van de postbode. Hij wenkte met zijn hand. 'Kom eens naar de deur!' Hij hield een brief omhoog.

Sam kwam van de bank en liep naar de voordeur. Waffel rende hem blaffend achterna.

'Volgens mij heb ik belangrijke post voor je,' zei de postbode nadat Sam de deur had opengedaan. Sam keek naar de envelop en zag in de linkerbovenhoek een logo staan: ~ *Vloggie Awards* ~

‘De brief is aangetekend verzonden,’ zei de postbode. ‘Dat betekent dat ik hem persoonlijk aan je moet overhandigen.’

Sam griste de envelop uit de handen van de postbode en scheurde hem open. In de envelop zat een goudkleurige brief. In sierlijke letters stond er de volgende tekst:

Beste Sam,

Gefeliciteerd! De jury van de Vloggie Awards heeft het genoegeen je mee te delen dat je dit jaar genomineerd bent voor een Vloggie Award in de categorie Beste Nieuwkomer!

‘Wat!?’ riep Sam, waarna hij de zin snel nog drie keer las. Maar het stond er echt. Hij kon het gewoon niet geloven. Hij was genomineerd voor een echte award! Hoe cool was dat! En als hij deze prijs zou winnen, zou hij ook nog eens duizend euro krijgen, las hij. Duizend euro! Dat was superveel geld! Geld waarmee hij een nieuwe vlogcamera kon kopen, want het ding dat hij nu had was door alle stunts die hij ermee opgenomen had inmiddels een beetje aan het einde van zijn leven.

Maar dat was nog niet alles. Hij werd ook uitgenodigd om aanwezig te zijn bij de prijsuitreiking. Deze zou over drie weken plaatsvinden in een grote televisiestudio. De

uitreiking zou live op de televisie worden uitgezonden en er zouden optredens zijn van bekende sterren.

Sam dacht even na. Een awardshow in een studio. Dat was best spannend, want eigenlijk vond hij het niet perse heel leuk om in de belangstelling te staan. Behalve dan via zijn vlogs. Maar dan zat er veilig een scherm tussen hem en de rest van de mensheid.

Hij las weer verder. In de brief stond ook wie er nog meer genomineerd waren in de categorie Beste Nieuwkomer. Behalve Sam maakten twee andere kandidaten kans op de prijs. De eerste andere kanshebber was Make-up Mandy.

Sam had weleens van haar gehoord. Make-up Mandy was zestien jaar en ze maakte zogeheten beautyvlogs, waarin ze kijkers tips gaf over welke mascara of lippen-

stift ze het best konden gebruiken. Ze was hartstikke populair, maar Sam vond haar niet zo leuk. Ze deed altijd een beetje uit de hoogte en ze praatte als iemand die wel dertig leek. Sam had laatst gezien dat een

van haar vlogs meer dan een miljoen views had, en het zou dus moeilijk worden om van haar te winnen. Maar niet onmogelijk.

Kanshebber nummer twee was Ravi de Receptenkoning.

Ravi was veertien jaar. In iedere vlog kookte hij een nieuw recept. Sam had een paar vlogs van Ravi gezien. Vorig jaar op Moederdag had hij zijn moeder willen verrassen met een zelfgebakken taart, en al zoekend op internet was hij bij de vlogs van Ravi uitgekomen. Er waren drie vlogs beschikbaar waarin Ravi een taart bakte, en na lang wikken en wegen had Sam uiteindelijk gekozen voor de appeltaart.

Lang verhaal kort: de taart was in brand gevlogen, waarna alle rookalarmen in huis waren gaan piepen. Gelukkig had Sams broer Ruben de beginnende brand snel ontdekt en geblust met een grote emmer water. Daarna was hij boos Sams kamer binnengestormd (hun ouders waren een middagje weg). Geïrriteerd had Sam zijn koptelefoon afgezet en aan Ruben gevraagd wat hij kwam doen.

Sams moeder had op Moederdag een pak gevulde koeken gekregen en Sam had de witte muren van de keuken net zo lang moeten poetsen totdat er geen roetvlek meer te zien was (dit duurde uiteindelijk zo'n vier uur).

Ook de vlogs van Ravi waren populair, maar niet zo populair als die van Sam en Mandy. En dus, als het geluk aan Sams kant stond, zou er misschien

wel een kans zijn dat hij die duizend euro in zijn zak kon steken. Hij voelde een kriebel in zijn buik en hij zou vanmiddag gelijk op internet gaan kijken naar een nieuwe vlogcamera.

'Leuk nieuws?' vroeg de postbode.

'Heel leuk,' zei Sam. 'Zo leuk zelfs dat ik het meteen aan mijn ouders ga vertellen. Doei!' Met een klap sloeg hij de deur dicht, waarna hij via de woonkamer naar de keuken rende.

Zijn ouders wisten niet wat ze hoorden. En ze waren enorm trots! ‘Genomineerd voor een echte award...’ zei zijn moeder. ‘Wat ongelooflijk bijzonder.’

Even had Sam gedacht dat er tranen van emotie in haar ooghoeken tevoorschijn waren gekomen, maar toen had hij een bak met vers gesneden uien op het tafelblad zien staan.

‘Hutspot,’ zei zijn moeder toen ze Sam zag kijken. ‘Daar had ik zin in.’

Ook Sams vader las de brief. ‘Wat leuk, het is een publieksprijs,’ zei hij halverwege.

Sam fronste zijn wenkbrauwen. Een publieksprijs? Waar had zijn vader het over? Vlug ging hij naast hem staan.

‘Hier, kijk maar.’ Zijn vader wees een regel aan.

Vanaf morgen kan het Nederlandse publiek op je stemmen. En vanaf dan is het heel simpel: de vlogger die over drie weken de meeste stemmen heeft, wint de Nieuwkomeraward!

Hij moest zojuist bij de voordeur over deze zin heen gelezen hebben.

Hij plofte neer op een keukenstoel. Lekker dan.

Zo hoefde het niet. Hier was geen bal aan.

Wie de meeste stemmen heeft, wint. Wat was dit voor belachelijke regel? Waarom kon

de winnaar niet door een professionele jury gekozen worden? Want dit

betekende een hoop gedoe. Dat

wist hij van andere awardshows die hij weleens

gezien had en die ook met publieksstemmen

werkten. Hij zou campagne

moeten gaan voeren. Hij moest oproepjes gaan doen. Een smeevideo gaan maken en vragen of mensen alsjeblieft alsjeblieft alsjeblieft op hem wilden stemmen.

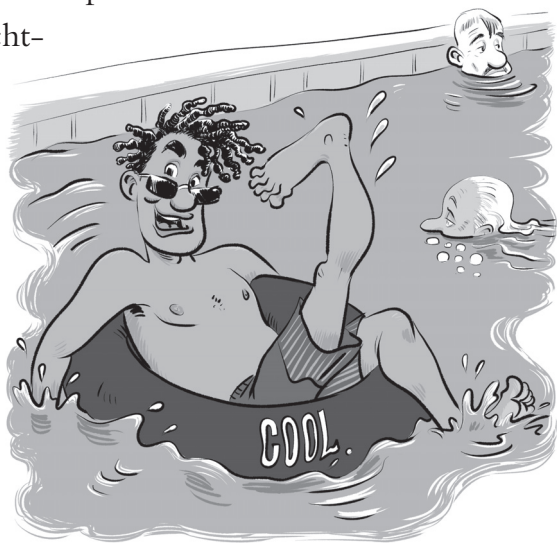
Daar had hij dus echt geen zin in. Hij werkte toch niet bij een reclamebureau? En wat moest hij zeggen? Dat hij zo enorm leuk was en de prijs echt verdiende?

Als mensen dat vonden, dan stemden ze uit zichzelf wel op hem, toch? Hij vond mensen die enorm vol van zichzelf waren altijd superirritant. Met name de wat oudere vloggers hadden er een handje van. Laatst nog had Sam een vlog gezien van ene Carlo Knap Kop. Alleen die naam al. Want zo heette Carlo natuurlijk niet echt, zo had hij zichzelf gewoon genoemd!

In de vlog die Sam had gezien, lag Carlo in een zwembad in Spanje. Terwijl hij in de camera keek, vertelde hij dat hij dit reisje cadeau had gekregen van een sponsor. Omdat de sponsor hem cool vond. Daarna zei hij dat hij het iedereen gunde om zo cool als hijzelf te zijn. Want terwijl hij in Spanje bij het zwembad lag, zaten andere jongens van achttien saai op school. Carlo

vond mensen van achttien die naar school gingen maar losers. Zelf had hij geen school meer nodig, want hij was cool. Hij verdiende zijn geld met cool zijn. En cool zijn leerde je niet op school. Dat was je gewoon.

Maar nu moest Sam dus ongeveer hetzelfde gaan doen. Mandy en Ravi zouden waarschijnlijk alles uit de kast halen om zichzelf aan te prijzen en stemmen te trekken, en dus kon hij niet achterblijven.